

Titlu original (eng): Year of the Poet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HURLEY, ANN

Focul creației / Ann Hurley

Traducător: Ioan Drăghici

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-212-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

ANN HURLEY

Focul creației

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

"EL și EA"

1030	Susan Krinard	-Castelul viselor
1031	Paula Firth	-Dragostea rănește
1032	Margie Ford	-Rază de soare
1033	Jill Murray	-Dragoste cu două fețe
1034	Fayrene Preston	-Carnavalul dragostei
1035	Charlotte Lamb	-Perla indianului
1036	Teresa Francis	-Amant păgân
1037	Charlotte Lamb	-Când dragostea poate să aștepte
1038	Lee Stafford	-Castelul primei iubiri
1039	Mary Morgan	-Niciodată să nu spui niciodată
1040	Caragh M. O'Brien	-Maestrul mângâierilor
1041	Fayrene Preston	-Când înflorește liliacul
1042	Patti Beckman	-Sensul vieții
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă

Capitolul 1

- A sosit Lisa, domnișoară Lanier.
- Mulțumesc, Margaret. Vin imediat.

Jenna închise dosarul pe care-l ținea în mână și-l puse într-unul din sertarele biroului înainte de a părăsi încăperea. Oare ce ar spune doctorul Kyler, insuportabilul director al clinicii Bennett, dacă ar bănuși că tânăra psihologă își consacră o parte din timp studierii personalității lui Neil Riordan în loc să se devoteze exclusiv copiilor superdotați pe care-i avea în supraveghere?

Doamna Jackson, mama Lisei, surâse văzând-o intrând în sala de așteptare.

– În sezonul acesta de iarnă, atât de posomorât și atât de rece, semănați cu o dimineață de primăvară!

De când lucra în acest mic stabiliment specializat, Jenna își dăduse seama de efectul binefăcător produs de culorile vii și vesele asupra tinerilor elevi prea serioși pentru vârsta lor. Taiorul roșu pe care-l purta în ziua aceasta se potrivea de minune cu tenul ei sidefiu și părul lung, blond.

Respect pentru oameni și cărți

– Chicago este un oraș îngrozitor și deprimant în anotimpul acesta, decretă Lisa de la înălțimea celor opt ani ai săi, în timp ce Jenna o conducea spre biroul ei. Aș vrea să pot hiberna ca o marmotă.

Tânăra psihologă asculta distrată comentariile fetei, dar aluzia ei despre frig îi trezea o amintire foarte precisă. Era un ger de crăpau pietrele în seara aceea de ianuarie când îl întâlnise pentru prima oară pe Neil Riordan. La invitația decanului universității, celebrul poet irlandez urma să-și petreacă un an la Chicago pentru a preda numeroșilor studenți ai facultății de litere. Cum fusese el însuși un copil superdotat, prezența lui va fi ocazia visată de Jenna de a se putea apleca asupra dificultăților specifice care se întâlnesc la tipul acesta de indivizi în perioada trecerii la vârsta adultă. ... dacă, cel puțin, Neil Riordan accepta să colaboreze cu ea!

În compania Juliei, sora ei mai mică, tânăra femeie asistase la un curs de versificație înainte de a-i fi prezentată poetului. Oh! Se arătase de-a dreptul fermecător, dar puțin dornic să coopereze. În vreme ce, instalată în fața lui într-un restaurant aflat în vecinătatea campusului unviersitar, Jenna încerca să-i explice ce voia de la el – amănunte privitoare la trecutul lui, la problemele cărora trebuise să le facă față – Neil continua să-i vorbească despre poezie. În cele din urmă, fusese nevoită să achite nota de plată! Geniile erau, se pare, prea detașate de realitatea materială pentru a se gândi să aibă portofelul la ele!

– Noul profesor de științe naturale îmi place, o anunță Lisa cu un ton doct. Își cunoaște materia și nu mă tratează ca pe un copil obișnuit.

– Vorbește-mi despre el.

Se întâmpla atât de rar s-o audă pe fetiță apreciind ceva!

– Cum este? Ce faceți în clasă?

Lisa începu să vorbească. Acordându-i o atenție mașinală, Jenna revedea silueta înaltă a lui Neil Riordan intrând în amfiteatru. La început șocată de înfățișarea lui neglijentă, uitase repede haina prea largă de tweed, umbra de barbă de pe bărbia energică, părul roșu ciufulit. Transfigurat de pasiune, poetul își fascina auditoriul, înflăcărând inimile și mințile doar prin forța cuvintelor. Câteva clipe îi fuseseră de-ajuns tinerei femei pentru a înțelege adorația pe care i-o dedicau Julia și ceilalți studenți. Din umerii lui largi, din gesturile sigure, emana o impresie de forță neîmblânzită. O străbătuse un fior când ochii cenușii ai lui Neil Riordan îi întâlniseră pe ai ei. Studiarea acestei personalități ieșite din comun, descoperirea cauzelor puterii lui asupra celor cu care venea în contact ar fi fără îndoială una din culmile carierei ei!

– Domnul Taylor și cu mine am încheiat o înțelegere, continua mica voce fermă a Lisei. Dacă accept să ies în recreație și să mă joc cu ceilalți, voi putea să studiez potrivit propriului meu ritm. Este stupid, dar sunt obligată s-o fac.

– Înțeleaptă hotărâre! Să știi că uneori trebuie să dai ca să primești.

Nu trebuia oare să se supună ea însăși condițiilor aberante fixate de Neil ca să-l poată întâlni? Fără întâlniri formale, fără vizite la birou, fără magnetofon sau blocnotes.

Respect pentru oameni și cărți

La ce bun, de altfel? Mănat de impetuozitatea lui, poetul știa să țeasă în jurul său un vâl strălucitor de cuvinte seducătoare, pe care o bandă magnetică nu l-ar putea reda.

– O inimă verde? Ptiu! exclamă Lisa.

Ea se apropie de birou pentru a examina obiectul care-i atrăsese disprețul. Pe un ton sentențios, fetița începu să descrie în amănunt funcționarea inimii omenesti.

– Nu este decât o felicitare de Sfântul Valentin, îi explică tânăra femeie cu un glas liniștit, imediat după terminarea miniconferinței. O reprezentare realistă n-ar fi atât de nostimă! Și tu, ai trimis felicitări?

– Nu. Este o tradiție ridicolă.

– Ridicolă? Vom consacra așadar următoarea noastră sedință virtuților ridicolului, concluzionează Jenna ridicându-se.

Tânăra psihologă se simțea fierbând de indignare. Ce plăcere era s-o vadă pe Lisa îndepărtând, chiar dacă doar pentru o clipă, masca rigidă pe care o arbora fără întrerupere.

Fetița luă un aer îngrozit.

– Vorbiți serios?

Revenită în biroul ei, Jenna surâse contemplând inima din hârtie verde. Ce ar fi crezut oare Lisa dacă ar fi știut că expeditorul nu era altcineva decât un poet irlandez de treizeci și cinci de ani și că, drept răspuns, tânăra femeie încălcase pentru prima dată regula pe care și-o fixase de a nu amesteca niciodată viața profesională cu viața privată? Jenna îl invitase pe Neil Riordan să cineze acasă la ea, în

seara aceea. Poate că ar mai avea timp să consulte pentru o ultimă oară dosarul lui înainte de a se pregăti să-l primească.

În ciuda reputației de rebel strălucitor, dar irascibil, pe care i-o făcuseră criticii, se arătase întotdeauna răbdător și plin de umor față de Jenna. În timpul unei ședințe de semnat autografe într-o librărie, care avusese loc săptămâna precedentă, Neil îi oferise exemplare din două culegeri din poemele lui – *Pe corzile unei harpe celtice* și *Fiul naturii* – tachinând-o cu malițiozitate:

– Poate că veți găsi în paginile acestea secretul geniului meu!

Tânăra femeie suspină, cu ochii fixați asupra copertei de carton bej marcată cu inițialele poetului.

– N-o să-mi ușurați sarcina, nu-i așa, domnule Riordan? rosti ea cu voce tare.

Jenna tresări. Oare unde îi era capul? Din fericire, ușa biroului era închisă!

Tânăra femeie împinse foile de hârtie scrise de mână. Poate că în seara asta va găsi ocazia să-l facă pe Neil să vorbească, să obțină informațiile de care avea nevoie. O cină în doi într-un cadru liniștit și călduros ar putea da rezultate mai bune decât întâlnirile lor precedente. Cine știe? O străbătu un fior de nerăbdare. Ei, haide, ziua era departe de a fi terminată!

*

*

*

– Am întârziat, constată Neil când Jenna răspunde la chemarea soneriei. Din nenorocire, este unul dintre defectele mele.

Cu o mână lată și pătrată, el încercă să pună puțină ordine în părul ciufulit de vânt.

– Nu face nimic, îl asigură tânăra femeie, din grija de a face să se simtă în largul lui. Mai avem timp să luăm un pahar sau o ceașcă de cafea până este gata cina.

Intrigată, luă pachetul lunguiet pe care i-l întindea dezlegă panglica și desfăcu ambalajul. Apăru un fermecător flaut de argint, așezat pe un pat de catifea roșie.

– Flautul acesta nu este o jucărie, îi explică Neil râzând de surprinderea ei. Mi s-a părut că sunteți o tânără melomană! Aș fi încântat să vă predau noțiunile elementare

– Mă tem că n-am ureche muzicală, mărturisi Jenna cu regret. i-am adus la disperare pe toți profesorii de pian până când mama a renunțat la ambițiile ei de a mă vedea devenind o desăvârșită instrumentistă!

Tânăra femeie puse cu delicatețe grațiosul instrument pe masa din salon, apoi trecu în bucătărie ca să supravegheze fierberea mâncării cu sos. Neil o urmă fără un cuvânt. Prezența în spatele ei a siluetei lui înalte îl provoca Jennei o stranie tulburare. Nu trebuia să piardă din vedere obiectivul întâlnirii lor și să se mențină pe un plan strict profesional.

– Muzica este una dintre pasiunile dumneavoastră? se interesă ea ca să rupă tăcerea. Julia mi-a povestit că introduceți numeroase noțiuni artistice în cadrul conferințelor dumneavoastră.

– Mă interesez, într-adevăr, de domenii foarte diverse, răspunse el simplu.

– Nu ați putea fi mai precis? Una dintre principalele probleme pe care le întâmpin cu copiii de care mă ocup este că ei se pasionează pentru un subiect care le exclude pe toate celelalte, închizându-se astfel în propriul lor univers, într-o manieră regretabilă.

Privirea gânditoare a lui Neil cercetă toată încăperea înainte de a se opri asupra părului lung de culoarea mierii al tinerei femei. Jenna își întoarse capul. Timp de o clipă, regretă că nu poartă mătase sclipitoare și escarpeni fini, apoi își reveni, furioasă de propria ei slăbiciune.

– Îmi place să profit de tot ce lumea îmi poate oferi, răspunse interlocutorul ei cu vocea lui profundă, să călătoresc, să descopăr locuri noi, alte moduri de viață...

Mulțumită de turnura pe care o lua conversația, Jenna îi ceru invitatului ei să ia loc pe canapeaua tapitată cu catifea roșie, și umplu două pahare cu bere în timp ce-l asculta pe Neil vorbind despre ultimii cinci ani ai vieții lui: șederile la Dublin, New York, Los Angeles, și acum Chicago. Gustul lui pentru călătorii, preciză el, se manifestase din cea mai fragedă copilărie.

– N-am putut rămâne niciodată foarte mult timp în același loc. Sunt prea multe lucruri de văzut, prea mulți oameni pasionați de întâlnit în alte locuri. Când eram foarte mic, fugeam la Galway ca să asist la cursele de cai care aveau loc acolo. Uneori, mă alăturam pentru câteva

săptămâni unor familii de muncitori itineranți pentru a descoperi, de la adăpostul rulotelor lor, noi priveliști ale țării mele. Părinții mei mă numeau țișanul lor nomad!

Tânăra femeie se simțea ciudat de emoționată de natura acestor relații. Cu toate acestea, ele nu aveau nimic extraordinar. Mulți artiști erau, ca și el, incapabili să se stabilească undeva, să suporte o viață sedentară.

– Presupun că vă plictisiți repede de o viață cotidiană banală, zise ea cu interes. Aveți nevoie de orizonturi noi, de compania unor personaje diferite...

Poetul rămase tăcut un timp, cu ochii pironiți asupra paharului.

– Mă plictisesc rareori, răspunse el în cele din urmă. Peste tot unde mă duc, mă așteaptă surprize.

– De exemplu?

Jenna regretă imediat că vorbise atât de impulsiv. Privirea lui Neil se fixă asupra ei într-o mângâiere de o senzualitate tulburătoare.

– Dumneata. Am găsit amuzant că Julia te-a convins să asisti la unul din cursurile mele, pe dumneata, o tânără atât de serioasă și de modernă în același timp, atât de chibzuită și de conștiincioasă. Prezența dumitale printre studenții zgomotoși avea ceva foarte surprinzător.

Jenna se ridică pentru a tăia scurt această discuție care nu se desfășura deloc așa cum prevăzuse.

– Să trecem la masă, propuse ea. Tocana riscă să se prindă de cratiță. Neil continuă să vorbească fără să pară că remarcase efortul tinerei femei de a schimba subiectul conversației.

– Știi că am ezitat să urc, atunci când am văzut această clădire mare, lipsită de suflet, ridicată toată din beton și sticlă? Văzându-te aici, descoperind acest apartament atât de vesel, atât de primitor, este o adevărată minune.

Jenna rămase tăcută în timp ce invitatul ei examina cu atenție colecția bogată de gravuri vechi, mobilierul ei simplu dar practic, covoarele indiene în culori vii.

– De ce? întrebă ea, aproape fără voia ei.

O stăpânea o tensiune stranie, făcând să-i bată mai tare inima și să-i tremure vocea. Oare ce i se va întâmpla, în seara asta? Va reuși fără îndoială să se destindă, îndată ce conversația va reveni pe un teren mai ferm.

Jenna avusese grijă ca nimic să nu predisună la o ambianță romantică. Nu existau nici lumânări pe masă, nici muzică agreabilă; cu toate acestea, între ei se stabilise un soi de intimitate, încă de la începutul mesei.

– Multe din sentimentele intime apar în opera dumitale, remarcă ea cu un surâs inocent pe buze. Cu toate acestea, nu-ți place să vorbești despre dumneata. Nu este oare în asta o anume contradicție?

– Fiecare își are secretele lui, a căror substanță o dezvăluie câteodată în împrejurări foarte deosebite.

Tânăra femeie clătină din cap.

– Sper că înțelegi obiectivul meu, Neil. Nu scormonesc în trecutul dumitale dintr-o curiozitate bolnăvicioasă, ci în speranța să găsesc în el elemente susceptibile să mă ajute în educarea copiilor superdotați. Doresc numai să le ofer posibilitatea să evite unele dificultăți comune oamenilor dotați cu o inteligență superioară.

– Și eu, ce voi câștiga din asta? Cu ce vei putea să mă ajuti?

Jenna își ridică privirea, uimită să constate că Neil nu glumea. Ce să-i răspundă? Specializarea ei în psihologia copilului nu o pregătise să trateze cu adulți puternici și încăpățânați.

– Dumneata nu ești unul dintre pacienții mei, îi explică ea alegându-și cuvintele, astfel că nu-ți pot fi de niciun ajutor ca să-ți rezolvi eventualele probleme.

– Nu.

– Pe de altă parte, nu ai cu siguranță nevoie de publicitate. Oricum, concluziile studiului pe care mi l-am propus nu vor fi comunicate decât unui cerc restrâns de specialiști.

În ciuda figurii ei liniștite, Jenna simțea crescând în ea o ușoară tensiune, o exaltare stranie care o cuprindea de fiecare dată când se afla în compania poetului. Era fără îndoială bucuria de a fi întâlnit ființa ideală pentru a-și continua cercetările. Nu voia cu niciun preț să lase să scape o asemenea șansă, dar ce putea oare să-i ofere în schimb?

Neil începu să râdă.

– N-am devenit poet cu scopul de a mă acoperi de glorie. Dacă aș fi ținut să mă fac cunoscut marelui public, aș fi scris romane, nu versuri!

Jenna se întoarse spre fereastră pentru a căuta inspirație pe cerul nopții, acoperit de stele îndepărtate.

– Presupun că vei ajunge să te cunoști mai bine, dacă vom lucra împreună.

Neil își lăsă jos furculița și luă mâna tinerei femei.

– Te înșeli, murmură el atingând cu buzele degetele lungi și fine ale tinerei. M-ai fermecat chiar în clipa când te-am zărit în amfiteatru, atât de cuminte, atât de proaspătă. Când ai evocat în fața mea rezultatele miraculoase la care sperai să ajungi în cercetarea dumată, am înțeles că te voi dezamăgi. Să mă cunosc mai bine? Știu mai multe decât aș vrea despre persoana mea! Eu sunt interesat de dumneata, de viața și de aspirațiile dumată.

Jenna încremeni sub șocul produs de cuvintele lui. Cu un efort de voință, reuși totuși să răspundă cu o voce calmă:

– Nimic mai ușor. Sunt un excelent psiholog și o femeie ca oricare alta. Îmi datorez fizicul hazardului nașterii mele, și învățătura anilor de muncă îndârjită. Acum, dacă vrei să-mi dai drumul, mă duc să aduc desertul și cafeaua.

O înțelesese oare? Neil se ridică în același timp cu ea, fără să-i elibereze mâna. Lustra din salon se clătină când el o atinse cu fruntea.

– În ciuda taliei mele, nu sunt atât de neîndemânatic, de obicei, murmură el cu un surâs vag.

– Nu face nimic, dar nu mi-aș asuma riscul să-ți încreditez vesela mea! replică tânăra femeie pe un ton fals nepăsător.

Degetele o furnicau încă atunci când duse farfuriile și tacămurile la bucatărie. Câteva clipe de singurătate vor fi binevenite!

Înainte de toate, trebuia să redevină stăpână pe sine, să fixeze o dată pentru totdeauna regulile relației lor pe un